

la galeria | JOAN FERRERÓS

La torre de Montgó

La torre de Montgó de l'Escala ha estat restaurada. Felicitem-nos de la impecable reconstrucció del cilindre de pedra, erigit fa segles per a vigilància i senyals. Durant dècades, milers de turistes s'hi han jugat el físic tot entrant-hi per accedir a la terrassa superior a través de l'esvoranc, que anava creixent a mesura que se'n desprenien blocs de pedra. Però dues objeccions a la intervenció i al postoperatori. Una: essent la torre de pedra blanca, i que es veu des de quilòmetres lluny, hom hi ha instal·lat a l'exterior una escala amb baranes de... planxes de ferro massís i rovellat! De prop resulta un no dir de lletja, que embrut el vestit de qui hi fregui; de lluny sembla una taca com d'un mal lleig. Podria haver estat projectada d'una discreta retícula galvanitzada, neta i quasi invisible, però... L'altra: per Setmana Santa, una corrua de visitants enfilaven la dotzena d'esglaons i es trobaven amb una porta de ferro, tancada i sense cap rètol; perplexos tornaven a baixar formant durant hores una escena semblant a la visita al cambril d'una marededéu el dia de l'aplec. Donada l'estretor de l'escala, tothom en sortia amb el cul rovellat. On era la persona (Mifas...?) que, a deu duros el tiquet, s'hi hauria fet el jornal —és un dir— i hauria donat gust al visitant de l'Escala? I en tenim més d'una d'aquestes excel·lències del disseny i l'administració.

gat i gos | LLUÍS PUIGBERT

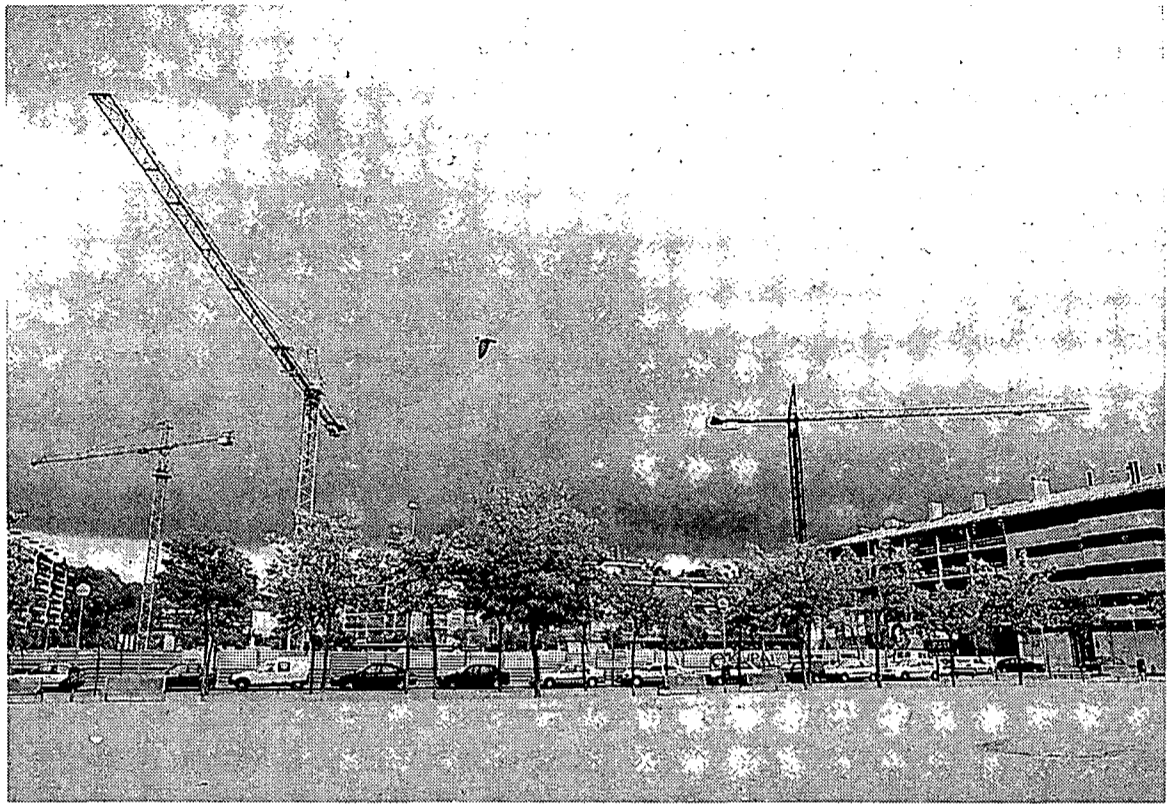

l'escaire | MIQUEL PAIROLI

La coronació

Es van obrir les grans portes d'aurades i Vladimir Putin va entrar tot sol a la sala del Gran Palau del Kremlin, caminant sobre la catifa vermella amb seguretat i fermesa. Va travessar la sala, arrogant i àgil, amb el cap alt, mirant endavant. A banda i banda de la sumptuosa estança, d'un luxe carregat i majestuós a l'estil de Versalles, hi havia dempeus, en diverses rengleres, les autoritats de l'Estat, de l'exèrcit i de l'església. Era la cerimònia de la coronació. El nou president rus va jurar sobre un llibre de pell, de color grana, amb caràcters ciríl·lics, sense emocionar-se, sense perdre l'expressió d'home fred, rigorós, implacable que té. Un pas rere seu, testimoni del jurament, hi havia el monarca que havia abdicat mesos abans, Borís Ieltsin. Feia l'efecte que s'estava donant forma cerimonial a un poder que es consolidarà, que durarà força temps. Semblava que les imatges de diumenge podrien ser evocades d'aquí a uns anys com l'inici d'un llarg regnat, quan Putin, envellit però encara al timó, hagi perdut ja aquest aire que ara té d'home madur que joveja. D'aquesta llarga projecció no en podem tenir cap certesa, però la impressió que oferia l'acte en aquella sala que evoca el despotisme i l'opulència dels tsars, era d'aquest tenor. Un poder que busca, per afirmar-se, els vells rituals i els espais on respira el passat.

La crònica | JORDI SOLER

Grues en acció a la zona de Girona compresa entre els carrers de Pau Casals i del riu Güell, on s'estan construint, a molt bon ritme, edificis d'habitatges d'un cert *standing*. Aviat aquest cel, a la foto amb núvols, quedarà definitivament tapat. / J. SOLER.

Obres, grues i records

L'auge de la construcció a Girona està omplint el paisatge urbà d'enormes grues, indicatiu evident de l'existència d'edificis que s'enlairen i d'altres que algú ha decidit rehabilitar.

Un any de les acaballes dels 50, els professors i alumnes d'una acadèmia de francès vam fer un viatge de fi de curs a Perpinyà. La direcció del centre va gestionar un passaport col·lectiu, vàlid per a un sol dia i per al nombre exacte de persones que integràvem l'expedició. Així, en arribar a la Jonquera, la policia espanyola, abans d'obrir-nos la porta, ens va fer formar militarment per procedir al recompte, no fos cas que n'hi haguessin de més. I militarment vam ser tractats, com si aquell lloc fronterer fos el pati d'una caserna i el grup d'alumnes que anàvem a França fóssim soldats fent instrucció. Males maneres, ordres seques i antipàtiques i molt de compte a no dispersar-se gaire, perquè, individualment, cap de nosaltres tenia passaport. Tot el contrari del que ens va succeir al cantó francès. Només d'arribar-hi, un gendarme se'ns va acostar per preguntar-nos, en un perfecte català: «Aleshores, on va aquest jovent tan decidit?». Ni ens van demanar papers, ni ens van advertir de res, ni ens van aconsellar que sempre anéssim junts: acabàvem d'entrar en un país democràtic i civilitzat. Quan vam tornar a pujar a l'autocar per dirigir-nos a Perpinyà, semblàvem un altre grup, de tan contents com estàvem! Després, tot passejant pels carrers de la capital del Rosselló, vam començar a al·lucinar amb els aparadors, especialment els de les botigues de queviures, plens de gènere a

vessar i amb uns aliments d'unes proporcions que ens eren desconegudes: pollastres grossos com arqueòpterixs; fruites enormes, de tons contundents; i amb una flaire que enamorava; ampolles de vi a-dojo. I els formatges, i la carn, i les verdures i hortalisses!

● Els voltants de la Farinera Teixidor —l'actual seu d'aquest diari— és un bosc de torres metàl·liques com les que vaig veure a Perpinyà ara fa més de 40 anys. Parlo de la zona per on havia recorregut el riu Güell abans que el desviessin, i dels magnífics horts que el flanquejaven, avui esdevinguda eixample (d'un cert *standing*) de la nostra ciutat, que creix i creix sense parar.

Però, a mi, allò que més em va sorprendre van ser les grues de la construcció: mai no n'havia vist cap! A Girona, o a la costa, que era on més s'edificava en aquell moment, les cases s'aixe-

caven amb bastides i encavallades, de mica en mica i molt manualment. Aquelles torres metàl·liques, amb aquells braços que giraven tan de pressa al voltant de l'obra, m'eren completament desconegudes. Potser n'havia vist alguna al cinema, i, així i tot, no n'estic gaire segur. De seguida em vaig preguntar com era possible que a casa nostra no es fessin servir aquells ginys tan i tan pràctics, sense adonar-me que provenia d'un país empobrit, materialment i intel·lectualment, i amb un flagrant retard històric respecte d'una Europa que estava superant a marxes forçades els traumàtics efectes de la II Guerra Mundial. A Perpinyà, a l'any 57 o 58, veure les grues de la construcció treballant a bon ritme era la cosa més natural del món!

Els voltants de la Farinera Teixidor —l'actual seu d'aquest diari— és, en aquest mateix moment, un bosc de torres metàl·liques com les que vaig veure a Perpinyà ara fa més de 40 anys. Parlo de la zona per on havia recorregut el riu Güell abans que el desviessin, i dels magnífics horts que el flanquejaven, avui esdevinguda eixample (d'un cert *standing*) de la nostra ciutat, que creix i creix sense parar. I sempre que m'aturo a contemplar l'activitat de les obres que hi proliferen, em ve a la memòria aquell remotíssim dia en què, per unes hores, vaig poder gaudir de l'autèntica llibertat. I en què, també, em vaig deixar encaterinar per un insòlit paisatge de grues.

la frase del dia | «Tot el que pot passar, passa, però només pot passar allò que passa» (Frank Kafka)